

ÁFRA JÁNOS

Egy régész tekintetével

Miután előkerestem a régi családi fényképeket,
napok teltek el szkennelt arcaink
és kimerevítve is önfeledt mozdulataink
megfigyelésével, birkóztam a ténnyel,
amit egy ideje vonakodva hittem el,
hogy valamikor milyen szeretetben éltünk.
Tudtam róla, de nem éreztem régóta
semmit a megjátszhatatlan elégedettségéből,
amit keresztülhordtam szerteszórva
a sajnálat alagútjain, mégis átsugároz mindenem.
Felszínre tör, ha megszólít egy idegen,
és retusálás nélkül is ott a szürke képeken –
mintha csak az elmúlt harminc év
összeomlásainak pora lepte volna be némileg
az ölelések és mosolyok emlékét.
Ami itt történik, nem költészet, anyám,
archeológusi leltár csak az életünkhöz,
végletek ellensúlya, helyesbítési kísérlet,
amit terepi feltárás és dokumentáció hitelesít.
Értékelj, kérlek, ha próbálom igazolni
magam előtt: elsősorban neked köszönhetem
az emberekbe vetett feltétlen bizalmat,
amely átsegített néhány évtizeden.
Múlt és jövő az élet fonákján összeér
egy arctalan nevetésben, de közben áldás
vagy átok is lehet remény és jóhiszem –
továbbadni csak ezt tudom majd unokádnak,
aki meg sem fogant, máris nevet
választott magának, fejembe férközve egy éjszaka.
De tőlem bizonyára többet tudsz erről te,
hiszen amíg egy másik testben várakozik teste,
félhomályban, álmok vizére vetve,
addig tudata még a mindenség fűrtjén,
a legnagyobb fényességben lebeg.